

miasmеле, fiind de natură organică, pot să se destrăe prin chlorū.

Se constată lesne că în aer sînt materii organice care îi alteră caracterul, fiind în acest aer un vas rău miros. Aşa că se depune pe suprafaţa sticlei rîcite dină în disoluţie oare-care substanţe care se strică prea lesne.

Compoziţia aerului. — Analizăm la analisa aerului deosebitule metode care esperimentăm, se află că aerul conţine în volum:

20,80 volume de oxigen,

79,20 — de azot;

Şi în greutate:

23,01 părţi de oxigen

76,99 — de azot.

Numerele acestea rezultă din experimentele făcute de DD. Gay-Lussac, Brunner, Dumas şi Boussingault, ale căroră experimente se acordă prea bine.

În împrejurările ordinari, aerul conţine de la 3 până la 6 din zece mii de acidul carbonic, şi de la 6 până la 9 din mii de apă de aer.

Analizele de aer luat de la înălţimi mari de D. Gay-Lussac, analizele care s'au făcut de către la Paris de DD. Dumas şi Boussingault, şi repetate la Berna, la Geneva, la Bruxelles, la Copenhague arată uniformitatea de constituţie chimică a atmosferei, în cât pentru proporţia de oxigen şi de azot care conţine.

Că toate acestea D. Lewy a aflat de către la conţinutul aerului luat de la Marea Nordului conţine în greutate 22,6 la 100 de oxigen, în vreme că aerul prinţeleşi conţine de 23 la 100.

D. Lewy dă diferenţa aceasta la solubilitatea oxigenului, care este mai solubil în apă de cât azotul, şi că animalele din mare au respiraţie de oxigen pentru respiraţia lor. Că cât animalele acestea iau oxigenul dizolvat, că atita suprafaţa Mării care este în contact cu atmosfera îi ia o cantitate puţin de oxigen.